

เราเติบโตขึ้น ในทุกๆวัน

ทุกช่วงชีวิตมีบทเรียน
และทุกๆบทเรียน
ทำให้เราเป็นเราในวันนี้

พิมพ์ครั้งที่ 1

springbooks

เราเติบโตขึ้นในทุก ๆ วัน

คิดมาก เขียน
Maisonlory วาดภาพประกอบ

การอ่าน คือรากฐานที่สำคัญ

การอ่าน คือ การรู้จักตัวเองและคนอื่นมากขึ้นไปพร้อม ๆ กัน

— คิดมาก

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

เราเติบโตขึ้นในทุก ๆ วัน

spr̄ngbooks

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   **Springbooks**

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตัดบัตินิต์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

คิดมาก (นามปากกา).

เราเติบโตขึ้นในทุก ๆ วัน / คิดมาก: เขียน; Maisonlory: วาดภาพประกอบ.- กรุงเทพฯ: สปริงบุ๊กส์
อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(10), 166 หน้า: ภาพประกอบ (สี).

1. ความเรียง. 2. การดำเนินชีวิต. I. Maisonlory, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

895.914 ค6ร7

DDC 895.914

ISBN 978-616-18-4597-1

เจ้าของผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อํานวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ บัญจรัฐโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์

วิรัตน์พานิช ที่ปรึกษาสายงานสํานักพิมพ์ ในเครือ อดอง จีระธอร์ • บรรณาธิการอํานวยการ สิริกานต์
ผลงาม

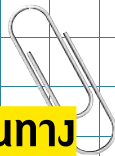
บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชต์อดุล • บรรณาธิการ พรชนก บัวสุข

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตฤทธิศัยกุล

คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คําจันทร์ • พิสูจน์อักษร ธรรพ์ ทิพย์ ถักดีเดชากุล

ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระชอ

แต่...ทุก ๆ การเดินทาง
ที่เกิดขึ้นในชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

พอมานึกย้อนดูก็พบว่าแต่ละช่วงชีวิตจะมีเรื่องหรือปัญหา
ซึ่งในตอนนั้นเรารู้สึกว่ามันยาก เป็นเรื่องใหญ่
บางเรื่องก็อาจถึงขั้นนึกไม่ออกว่าจะผ่านมันไปได้ยังไงเลยด้วยซ้ำ

ลองพาตัวเองย้อนกลับไปแล้วเราจะพบว่า
แต่ละช่วงวัยในชีวิตมีเสน่ห์และเรื่องราวบางเรื่อง
ซึ่งดีที่สุดแล้วที่เกิดขึ้นในตอนนั้น

ขณะอ่านเล่มนี้เรานึกถึงบรรยากาศ
การนัดพบปะกับเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันนาน
หรือไม่ก็คล้ายๆกับการได้เจอเพื่อนสนิท
เพื่ออัปเดตชีวิตกันและกัน
เรื่องที่คุยกันส่วนใหญ่มักหนีไม่พ้นความเป็นไปของชีวิต
แล้วก็เรื่องในอดีต ความทรงจำทั้งดีและเศร้าในช่วงนั้น
เจอกันก็ครั้งก็เป็นเรื่องที่คุยกันได้ไม่มีเบื่อ
เรียกได้ว่าเหมือนได้ย้อนเวลากลับไป
ภาพความทรงจำทุกอย่างชัดเจนขึ้นมาทันที

ยังจำความรู้สึกวันแรกที่ไปโรงเรียนได้ไหม
จำได้ไหมว่ารู้จักกับเพื่อนสนิทได้ยังไง
ยังจำความรู้สึกตอนมีความรักครั้งแรกได้หรือเปล่า

ตอนนั้นเคยไหมที่กังวลใจมากกว่าผลสอบจะออกมาไม่ดี
แต่สุดท้ายเธอก็ผ่านมันมาได้
ยังจำความรู้สึกตอนสัมภาษณ์งานครั้งแรกได้ไหม
ตอนนั้นตื่นเต้นไหม

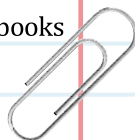
.

.

.

และอีกมากมายหลายเรื่องราวที่ผ่านไปแล้ว
แน่นอนว่าเรา (ที่ตอนนั้นเต็มไปด้วยหลายความรู้สึก
ทั้งสับสน ท้อใจ กังวล ฯลฯ) ผ่านมันมาได้
แม้ว่าบางเรื่องถ้าย้อนกลับไปก็ไม่อยากหยิบมันมาพูดถึงสักเท่าไร
บางเรื่องก็บอกไม่ถูกว่าดีหรือแย่
แต่ก็ให้บทเรียนที่เรานำมาใช้กับชีวิตได้
แต่เรื่องที่น่าจดจำที่เธอยึดพร้อมกับเล่ามันออกมาทุกครั่งนั้น
ก็มีไม่น้อยเลยใช่ไหมล่ะ

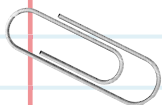
หวังว่าระหว่างหนังสือเล่มนี้
เธอจะนึกถึงเรื่องที่ยากเล่าให้ใครสักคนฟังอีกครั่ง :)

คำนำผู้เขียน

กว่าที่เราจะเติบโตมาเป็นเราอย่างทุกวันนี้
ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่เกิดขึ้นโดยไร้เหตุผลแน่นอน

การเลี้ยงดูของพ่อแม่
เพื่อนสนิทที่เราคบหา
คุณครูประจำชั้น
คนคนแรกที่เราตกหลุมรัก
รุ่นพี่ในมหาวิทยาลัย
หัวหน้างานคนแรก
และบุคคลอื่นๆอีกมากมาย
ที่เราไม่อาจกล่าวถึงได้ครบหมดในไม่กี่หน้ากระดาษ
เขาเหล่านั้น
สิ่งแวดล้อมเหล่านั้น
ทำให้เราเติบโตมา
แล้วเป็นเราอย่างทุกวันนี้

บางคนบอกว่า

ยิ่งอายุมากขึ้น

ยิ่งคิดถึงอดีตบ่อยขึ้น

แต่การมองย้อนกลับไปในอดีต บางทีก็เหมือนการต่อจิ๊กซอว์

จะช่วยเติมเต็มภาพที่เรามองอยู่ในปัจจุบันให้สมบูรณ์ขึ้นได้

และยิ่งเราเรียนรู้จากอดีตได้มากเท่าไร

เราก็จะยิ่งรับมือกับอนาคตได้ดีมากขึ้นเท่านั้น

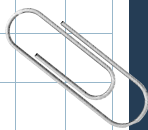
คิดมาก

ณ สถานที่ที่เติบโตขึ้นมาทุก ๆ วัน

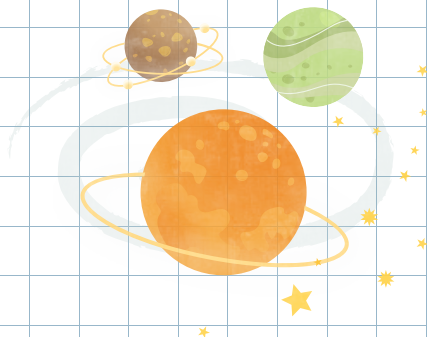
พฤษภาคม 2564

สารบัญ

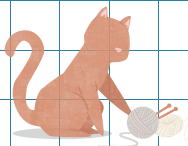
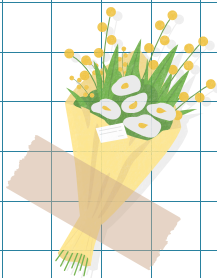
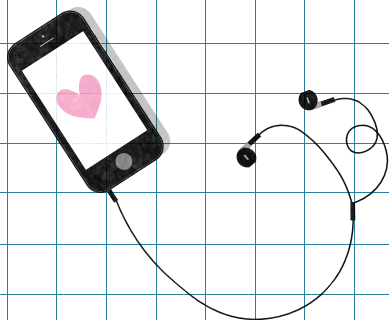
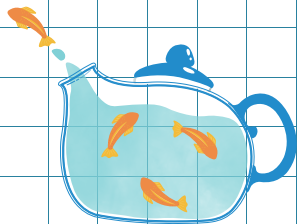
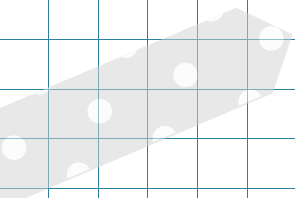
Part 01 : ้วยเรียน	2
บทที่ 1 : จงแนะนำตัว	5
บทที่ 2 : โตขึ้นอยากรเป็น...	9
บทที่ 3 : ความหวังของพ่อแม่	13
บทที่ 4 : สวัสดีครับคุณครู	17
บทที่ 5 : ไม่เรียน	21
บทที่ 6 : การบ้าน	25
บทที่ 7 : เกรด 4	29
บทที่ 8 : สอบตก	33
บทที่ 9 : โตเรียน	37
บทที่ 10 : ทรงผม	41
บทที่ 11 : เกม	45
บทที่ 12 : เพื่อน	49
บทที่ 13 : เพื่อนต่างเพศ	53
บทที่ 14 : เรียนพิเศษ	59
บทที่ 15 : การสอบเข้ามหาวิทยาลัย	63
สิ่งที่เรียนรู้ใน้วยเรียน	67

Part 02 : วิทยานิพนธ์	68
บทที่ 16 : ปี 1 – การสอบเข้ามหาวิทยาลัย	71
บทที่ 17 : เพื่อนใหม่	75
บทที่ 18 : สิ่งที่เราเรียนกับสิ่งที่ชอบ	79
บทที่ 19 : ชีวิต	83
บทที่ 20 : ดิฉัน	87
บทที่ 21 : ข้อสอบอัตนัย	91
บทที่ 22 : กิจกรรม	95
บทที่ 23 : ความรักในรั้วมหาวิทยาลัย	99
บทที่ 24 : ฝึกงาน	103
บทที่ 25 : ปี 4	109
สิ่งที่เรารู้ในวิทยานิพนธ์	112

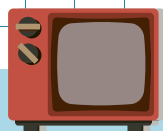

Part 03 : วิทยทำงาน	114
บทที่ 26 : สม่ครงาน	117
บทที่ 27 : ำงานม่ตรงกับที่เรียนมา	121
บทที่ 28 : มนุษย์เงินเดือน	125
บทที่ 29 : หัวหน้า - ลูกน้อง, พ่อค้าแม่ค้า - ลูกค้า ความสัมพันธ์ที่มีความเหมือน ในความต่าง	129
บทที่ 30 : ลาออก	133
บทที่ 31 : ตกงาน	139
บทที่ 32 : การลงทุน	143
บทที่ 33 : ตำแหน่งหน้าที่	149
บทที่ 34 : เกษียณ	155
บทที่ 35 : จดหมายถึงตัวเองตอนเด็ก	159
สิ่งที่เรียนรู้ในวิทยทำงาน	163
เกี่ยวกับนักเขียน	164
ขอบคุณจากใจ	166

Part 01

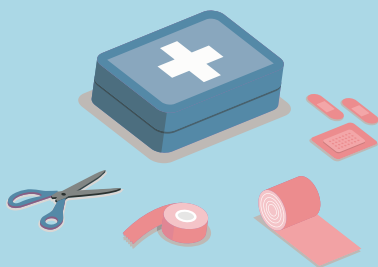
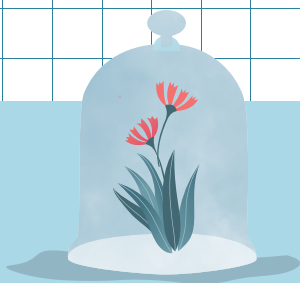
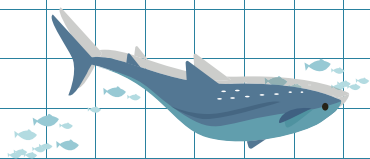
วัยเรียน

- บทที่ 1 : จงแนะนำตัว
- บทที่ 2 : โตขึ้นอยากเป็น...
- บทที่ 3 : ความหวังของพ่อแม่
- บทที่ 4 : สวัสดิการรับคุณครู
- บทที่ 5 : ไม้เรียว
- บทที่ 6 : การบ้าน
- บทที่ 7 : เกรด 4
- บทที่ 8 : สอบตก
- บทที่ 9 : โดดเรียน
- บทที่ 10 : ทรงผม
- บทที่ 11 : เกม
- บทที่ 12 : เพื่อน
- บทที่ 13 : เพื่อนต่างเพศ
- บทที่ 14 : เรียนพิเศษ
- บทที่ 15 : การสอบเข้ามหาวิทยาลัย

สิ่งที่เรียนรู้ในวัยเรียน

บทที่ 1 : จงแนะนำตัว

สิ่งแรกๆ ที่เราต้องทำ
เวลาที่เราเริ่มต้นใหม่กับอะไรสักอย่าง
คือการแนะนำตัว

การแนะนำตัวเป็นการสร้างความประทับใจ
ในการพบเจอกันครั้งแรกระหว่างคนแปลกหน้า
คนสองคนจะได้รู้จักกันและกันเบื้องต้น
ก็มาจากการแนะนำตัวนั้น

เราจึงเรียนรู้ที่จะต้องแนะนำตัวมาตลอดชีวิต
ไม่ว่าจะเป็นการแนะนำตัววันแรกในโรงเรียน
การแนะนำตัววันแรกในมหาวิทยาลัย
การแนะนำตัวตอนสมัครงาน
การแนะนำตัวตอนทำความรู้จักกับคนใหม่ๆ

เราแนะนำตัวนับครั้งไม่ถ้วน

แต่ถึงอย่างนั้น

สำหรับบางคนรวมถึงผมเอง

การแนะนำตัวไม่เคยเป็นเรื่องง่าย

การแนะนำตัวบ่งบอกว่าเราคือใคร เราเป็นอะไร
และเราอยากให้คนอื่นรู้ว่าเราคือใคร เราเป็นอะไร

ถ้าเรายังไม่รู้จักตัวเองแน่ชัด
หรือถ้าไม่รู้ว่าการต้องการให้คนอื่นมองเราอย่างไร
ก็ไม่มีทางที่จะรู้ว่าเราควรแนะนำตัวแบบไหน

ที่สำคัญ
ยิ่งอายุมากขึ้น
คำแนะนำตัวของเราก็จะมากขึ้น
และเปลี่ยนแปลงไปตามตำแหน่งหน้าที่
ความชื่นชอบของเราในเวลานั้น

การแนะนำตัวทำให้เรารู้ว่า
ตัวตนของเราที่แนะนำกับคนอื่น
สามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ตามยุคสมัย
ไม่ได้คงอยู่กับที่
เพราะตัวของเราเอง
ก็เปลี่ยนแปลงไปได้เสมอเช่นกัน

แต่ไม่ว่าจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร
คำแนะนำตัวของเราจะยาวเพิ่มขึ้นมากแค่ไหน

สุดท้ายแล้วแก่นแท้ ตัวตนของความเป็นเราก็คงอยู่
เหมือนวันแรกที่เราแนะนำตัวกับเพื่อนๆ ในโรงเรียนใหม่ว่า
หนู / ผมชื่อ...

สิ่งสำคัญของชีวิต

คือ ไม่ว่ากาลเวลาที่ผ่านไป

จะทำให้เราสะสมตัวตนใหม่ๆ เพิ่มขึ้นมากมายเพียงใด

แต่เราต้องไม่ลืมว่า

ลึกๆ แล้วแท้จริงเราคือใคร

บทที่ 2 : โตขึ้นอยากเป็น...

หลังจากแนะนำตัวให้เพื่อนๆ ทุกคนในห้องรู้จักแล้ว
คำถามแรกๆ ที่ครูหรือคนที่เจอเราตอนเด็กๆ
มักจะถามเราก็คือ
โตขึ้นอยากเป็นอะไร

แน่นอนว่าในช่วงวัยนั้น
เราไม่ได้ตอบว่า “โตขึ้นอยากเป็นความสุข”
เหมือนกับซื้อหนังสือเล่มหนึ่งของผม

ส่วนใหญ่เรามักจะตอบอาชีพที่เรารู้สึกว่า
เท่ ดุดี ในความคิดของเรา ณ วัยนั้น
ซึ่งแน่นอนว่าเมื่อเราโตขึ้นมา
คำตอบของเราก็ย่อมจะเปลี่ยนไปตามวัย
และประสบการณ์ของเราที่เปลี่ยนไป

ชีวิตบางทีก็เป็นแบบนี้
วันหนึ่งเราอาจชอบอย่างหนึ่ง
วันหนึ่งเราอาจชื้ออย่างหนึ่ง

แต่ประสบการณ์ที่เราเจอ

สิ่งแวดล้อมในขณะนั้นของเรา

ก็อาจเปลี่ยนและสร้างความเชื่อ ความชอบแบบใหม่ให้เรา

เราจึงต้องเปิดใจให้กว้างไว้เสมอว่า

สิ่งที่เราชอบและเชื่อในวันนี้

อาจไม่ใช่คำตอบที่ถูกต้องคำตอบเดียวของชีวิต

แต่ไม่ว่าในวันนั้นเราจะตอบว่าอย่างไร

และคำตอบของเราจะเปลี่ยนแปลงไปกี่ครั้งในชีวิต

ถึงวันหนึ่ง อย่างน้อยในตอนหนึ่งที่เรากำลังอ่านข้อความบรรทัดนี้อยู่

เราก็กำลัง “เป็น” บางอย่าง

ซึ่งไม่มีใครรู้นอกจากตัวเราเองว่า

สิ่งที่เราเป็นอยู่ในปัจจุบัน

ตรงกับสิ่งที่เราเคยอยากเป็นบ้างหรือไม่

ในช่วงเวลาหนึ่งของชีวิตที่ผ่านมา

แต่คำถามนั้นอาจไม่สำคัญเท่ากับคำถามว่า

สิ่งที่เราเป็นอยู่ตอนนี้

ใช่สิ่งที่เราอยากเป็นต่อไปในอนาคตหรือเปล่า

เมื่อโตขึ้น

จะไม่มีใครถามเราบ่อยๆ แล้วว่า

โตขึ้นอยากเป็นอะไร

บางทีนะ บางที

นี่อาจเป็นคำถามที่เราต้องถามตัวเองบ่อยๆ แทนว่า

สิ่งที่เราเป็นอยู่ตอนนี้ เราอยากเป็นหรือเปล่า

นี่ใช่สิ่งที่เราอยากตื่นขึ้นมาทำในทุกๆ เช้าหรือเปล่า

นี่ใช่สิ่งที่ทำให้เรารู้สึกว่า ชีวิตนี้ยังเป็นของเราหรือไม่

บทที่ 3 : ความหวังของพ่อแม่

ผมเชื่อว่า

เราส่วนใหญ่เกิดมาด้วยความรักระหว่างพ่อแม่

และเกิดมาพร้อมกับความรักของพ่อแม่

ที่มีให้กับเราตั้งแต่ที่ยังไม่ได้เจอหน้า ไม่รู้จักชื่อของเรา

เป็นความรักที่แค่รู้ว่าเรากำลังจะมีตัวตนบนโลกใบนี้

เขาก็พร้อมที่จะทุ่มเทหัวใจให้กับเราแล้ว

โดยที่เราไม่ต้องร้องขออะไรเลย

ความรักของพ่อแม่

จึงเป็นความรักที่บริสุทธิ์และสวยงาม

แต่เมื่อเราโตขึ้น

นอกจากความรัก

สิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นมาพร้อมๆ กันก็คือความหวัง

เป็นความหวังที่เกิดขึ้นจากความหวังดี

ความหวังที่อยากให้ลูกมีสุขภาพที่แข็งแรง

ความหวังที่อยากให้ลูกมีชีวิตที่มั่นคง

ความหวังที่อยากให้ลูกมีชีวิตที่สุขสบาย

แต่อะไรที่มากเกินไป
และแสดงออกจนล้นเกิน
ก็อาจเป็นปัญหาได้ทั้งหมด

ไม่เว้นแม้แต่ความรัก
ไม่เว้นกระทั่งความหวัง
ความรักและความหวัง
อาจกลายเป็นความกดดันของลูก
ที่รู้สึกว่าเขาต้องแบกรับความรักและความหวังของพ่อแม่ไว้
แม้จะเป็นความรักและความหวังที่มาจากความปรารถนาดี
แต่บางทีความรักและความหวังนั้นก็ทำให้ลูกหลายๆ คน
รู้สึกว่าไม่ได้มีชีวิตเป็นของตัวเอง

สิ่งที่ดีที่สุด

กับทุก ๆ ความสัมพันธ์

คือการใช้ความรักและความหวังของเราเป็นแรงสนับสนุนเขา

ให้เขาได้ใช้ชีวิตของเขาอย่างที่เขาต้องการเต็มที่

ไม่ใช่การพยายามเข้าไปควบคุมชีวิตของเขา

และไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

เราก็พร้อมที่จะอยู่ดูแลและเคียงข้างเขาเสมอ

ส่วนฝ่ายที่รับความรักและความหวัง
ก็ต้องเข้าใจว่า

คนแต่ละคนแสดงออกถึงความรักและความคาดหวังได้แตกต่างกัน
แต่เมื่อมันเป็นความรักและความหวังแล้ว

ส่วนใหญ่ย่อมออกมาจากความปรารถนาดี
เราจึงไม่ควรที่จะแสดงท่าทีต่อต้าน หรือมองว่าเขาไม่สำคัญ
แต่ควรพยายามเข้าใจในความหวังดีของกันและกันมากกว่า

เมื่อคนหนึ่งพร้อมเคียงข้าง

อีกคนพร้อมเข้าใจ

นั่นจึงเป็นความรักระหว่างคนสองวัยที่เปี่ยมไปด้วยความหวัง

